

sagkyndige Arkitekt“. Jeg spørger atter: Hvem er den særlig sagkyndige Arkitekt? Hvem skal afgøre, om Forandringen har „arkitektonisk“ eller endogsaa, som der staar her, „særlig“ arkitektonisk Betydning? Er det Synet, eller er det Ministeriet, eller er det Kirkens Bestyrelse? Og hvorledes kommer Sagen i Gang? Naar man saa endelig er blevet enig om, at det er en Forandring af særlig arkitektonisk eller arkæologisk Betydning, men den særlig sagkyndige Arkitekt ikke tiltræder denne Anskuelse, skal saa Synet bøje sig for Arkitekten, eller bliver det hele saa ikke til noget? Der staar udtrykkeligt, at Afgørelsen skal „tiltrædes“ af den særlig sagkyndige Arkitekt; hvis han ikke tiltræder Afgørelsen, falder det saa bort? Og naar det saa gaar til Oversyn, hvad saa? Oversynet kender ikke noget til Ministeriets særlig sagkyndige Arkitekt, det har kun en Arkitekt, og kan denne Oversynsarkitekt sætte Ministeriets særlig sagkyndige Arkitekt til Side?

Jeg kunde blive ved paa den Maade, der er adskilligt endnu, men jeg skal ikke trætte Tinget. Jeg mener i det hele, at Lovforslaget er af den Art, at det ikke kan og ikke bør gennemføres. Der plejer, synes jeg, at være to Egenskaber, som man venter af Lovforslag, som fremkommer fra dette høje Tings Side. Man plejer at vente, at disse Lovforslag er prægede af Konservatisme i god Forstand, man venter, at det er virkelig konservative Lovforslag. Og paa Grund af den Sagkundskab og Dygtighed, som det høje Tings Medlemmer sidder inde med, venter man endvidere, at saadanne Lovforslag er godt formede. Men jeg maa sige, at i saa Henseende har dette Lovforslag skuffet i allerhøjeste Grad. Det er ikke konservativt, det er anarkisk, og der vilde opstaa fuldstændig anarkiske Tilstande indenfor vor Kirke, hvis dette Lovforslag blev gennemført, idet hvert enkelt lille Menighedsraad og hver privat Kirketiendejer vilde komme til at sidde og raade for sig, uden at der var nogen egentlig Overledelse. Forslaget er udenfor, hvad Landstingets Lovforslag plejer at gaa ud paa. Og det er ingenlunde velformet, det er formet paa en saadan Maade, at det vil blive ganske umuligt at administrere efter.

Overfor dette Forslag staar altsaa et Lovforslag, som er udarbejdet paa Grundlag af det Arbejde, der blev gjort i det kirkelige Udvalg, og som byggede paa historisk Grund, saaledes som det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos) fremhæ-

vede, og faste og sikre Regler til Bevarelse af den historiske Mindeskat, vi har i Landets Kirker, er af stor Betydning. Jeg synes derfor ikke, at der kan være nogen Tvivl om, hvilket Forslag man skal give sin Stemme.

Knuth: Hvis alle de Indvendinger, den højtærede Minister kom med, var, jeg vil ikke sige meget berettigede, men dog noget berettigede, vilde det være en temmelig sønderknusende Kritik, men Gud ske Lov, saaledes er det ikke. Det forekommer mig, at Ministerens Kritik var saa betydningsløs, at man maa undre sig over, at Ministeren fremsætter en Kritik af den Art.

Ministeren ytrede først sin overmaade store Bekymring over den manglende Forbindelse med Fortiden. Den højtærede Minister var pludselig blevet saa konservativ, at han slet ikke kunde tænke sig andet, end at der absolut maatte være en nøje Forbindelse med Fortiden, og han mente, at dette Forslag ingen saadan Forbindelse havde. Det har imidlertid just i høj Grad Forbindelse med Fortiden, idet det staar Synsloven af 1861 nærmere end Ministerens eget Forslag. Ministerens Lovforslag udvider Synsloven af 1861, medens dette Ændringsforslag omformer den paa visse Punkter og indfører visse Ændringer, som dog ikke er af principiel Natur. Det er ikke en *principiel* Ændring, at et Syn skal foretages hvert tredje Aar i Stedet for hvert Aar — det er en Ændring, men den er ikke af principiel Natur. Synsloven af 1861 søger at bevare Kirkerne nogenlunde i den Stand, hvori de er, og det gør det Ændringsforslag, som er stillet af det Mindretal, jeg har den Ære at repræsentere, lige saa vel. Ministeren mente endogsaa, at vi skulde gaa tilbage i Udviklingen til 1802, og han udtalte, at vi vilde komme ind i kaotiske Tilstande. Jeg forstaar ikke, hvorfor den højtærede Minister er blevet saa uhyre bekymret. Naar den højtærede Minister vil læse vort Ændringsforslag igennem, vil han se, at der deri findes Bestemmelser, som i hvert Fald svarer til dem, der findes i det af Ministeren selv fremsatte Lovforslag. Der er ganske vist nogle Ændringer deri og nogle Udeladelser, men de Udeladelser, der er gjort, vil sikkert de fleste være enige med mig i er af ret uvæsentlig Natur, for saa vidt som det drejer sig om Bestemmelser, der er overflødige.

Ministeren mente ogsaa, at Forslagets Vedtagelse vilde medføre et Utal af Skri-